

Affären Costa Negra.

Roman
af
Gustaf Jansson.

En officer med uppknappt uniformssrock och tofflor på fotorna stack ut huvudet genom porten, som han öppnat på glänt.

Jim Cox betraktade honom och porten, sedan såg han öfver axeln på ryttarna bakom sig. Han förstod att situationen var på väg att bli en löglig samt att något måste göras.

Öppna porten! kommanderade han.

Officern lydde beredvilligt, mellan porten gjorde för fot gear.

Framåt! ljud nästa kommando.

Ryttarna satte sig i rörelse och red in på kaserngården. Jim Cox gaf en af sina ryttmästare order att hålla portarna öppna och följde sedan med strömmen. Alldeles som en gång för denna dag kunde han se till sin egen förutdrän rådvill och handfallen. Han kände sin nåla likom för att därnär hämta en ingivelse. Han fann den i en skåpade bekymrad sitt huvud. Så knäppte han med fingrarna och sade för sig själf:

Det är alltså som general! Hade jag bara mig själf att sörja för, skulle jag sammanligen inte kunna lappa men den här försökten, som skall leda och hjälpa, gör mig orolig. Nej, morska upp dig, Jim! Med denna uppmaning återtog Jim Cox sig själf, gaf hatten en lätt puff, så att den åkte litet mot på sned, stök upp mustascherna, spottade och fräste med hög röst efter kasärbefälhafvaren.

Officern som följt honom på ett stycken afstånd, knäppte en knapp i sin uniformssrock och presenterade sig som den efterfrågade.

Jim Cox till er tjänst, sade denne och lyfte på hatten, — general i republikens sold. Har ni något emot att överlämna kasären till mig?

Officern visste synbarligen ej, hur han borde tyda orden. Han stod med händerna i byxfickorna tre steg från Jim Cox och suckade på denna general, som han härken kunde till utseendet eller namnet.

Förstärkning? sporde han inledande.

Det beror på, har ni tar det, svarade Jim Cox med ett åskvärdigt grin.

Tar det...? Officern knep ihop ena ögat, men såg med det andra så mycket skarpare på ryttaren framför sig.

Jim Cox kastade en blick bakom sig och märkte att fyra af hans fem skvadroner ridit in på gården. Han ropade åt ryttmästaren i porten att eftertruppen skulle lämna utanför. Sedan tog han från sin plats en öfverblick öfver ställningen. Han fann i en belägenhet tillfredsställande. Kaserngården var på två sidor omgiven af stora murar, på den tredje lag en stor magasinshöfd, på den fjärde reste sig kasären i två våningar. Den föreföll rymlig och solig, och betraktaren antog, att den uppförts under en tid, då republikens president inte utslutande använde landets tillgångar för egen del i kasärens fönster visade sig några tior soldater, hvilka nyfiken granskade de okända kamrater, som nyss ridit in på gården. Jim Cox skakade sitt huvud, en salvia från förtroendet skulle skingra hans trupps åt alla våldstreck.

Tar det...? upprepade offciren för andra gången.

Ja, visst. Ni vet väl, att åtskilligt ändrats i landet på sista tiden?

Nej, jag vet ingenting. Telegrafledningen är afbruten nästan alla söder om San Antonio, och vi skulle inte ha fått veta det minsta såvida inte en del förstärkningar anlämt hit i går. För resten vet jag ingenting ännu. Majorerna, som kommanderar styrkan, är en af de båda officerare, som varit i Europa för att studera modern krigskonst, och han är ytterst förbehållsam. Han svarar inte ens på öfverfrågningar.

Jaså, sade Jim Cox och monstade öfver. — Nå, du är då inte förbehållsam, min gosse, tänkte han.

Karlen är en högfärdslösa, fortsatte offciren och tänkte rösten, som om han meddelat ett förtroende.

Ho, ho, en sådan! utbrast Jim Cox, som inte alls visste, hvad han borde säga och därför var tacksam, att den andre pratade vidare.

Nu är han nere vid hamnen med sitt folk, upplyste offciren. — Det är godt nog att de där herrarna från söder.

Det var andra gången Jim Cox hörde namnen nämnas, och han undrade inom sig, hvad man hade att bestyra där. Han fäste sig dock icke så mycket vid själva saken som vid den föraktfulla ton, hvarens orden "herrarna från söder" uttalades. De innehöll en värdefull upplysning, och Jim Cox kände sin säkerhet återkomma.

FURNITURE
OVERLAND

Jag skulle mycket lätt kunna säga er, hvem som förstört telegrafledningen, upplyste han skrämt. Och då offciren intresserad tog ett steg närmare tillade han. — Det är de upproriska.

Hvad säger ni, general! — Offciren stod tätt invid hans sida och vände ett af nyfikenhet och öfver skälvande ansikte mot honom.

Hur mycket vägar jag säga karlen? tänkte Jim Cox och låt bliken glida öfver kasären, i hvass fönster nu minst ett hundratal soldater hängde.

Vidare, senor general! flämtade offciren.

Jim Cox blef allt säkrare och säkrare, men visste det oaktat ännu ej, hur han borde förhålla sig. Då kom han ihåg, att han för icke länge sedan i en tidning läst den gamla historien om, hur Murat genom ett par osannolika och en stunds prat intog Wien. Jim Cox blef helt enkelt förtjust öfver sitt minne, som gjorde så mycket och alltid till det laghastiga tillfället.

Han såg alldeles ingen orsak, hvarför icke han i likhet med Napoleons underbefälhafvare och på hufvud, samman satt skulle eröfra en stad i Centralamerika.

Har ni fört, att Aleosta är förlorad? frågade han.

Verkligen? — Officerns min uttryckte val en viss bestörtning, men någon saknad fanns ej däri, snarare föreföll han beiten.

Den nye presidenten är redan utropad, fortsatte Jim Cox, som märkte att han var på rätt väg.

Och han heter?

Hvad säger ni, gamle don Telesforo? Nå, det gläder mig, att en man från norden... löjtnant Christobal, er morfar är president! Hallå, löjtnant, kom hit.

En ung man skyndade ut ur kasären och närmade sig. Med få ord hade formannen satt honom in i situationen, hvar på löjtnanten i sin ordning ropade på kamraterna. Jim Cox hade snart ett halft dusin officerare samlade kring sig och svarade med sedvanlig gemytlighet på de frågor, som haglade rundt omkring. Alla uttryckte sin belåtenhet med förändringen, och det föll ingen in att tvifla på riktigheten af de övande nyheter.

Samtliga dessa officerare visade sig vara trogna söner af Norden och skratade och åt Jim Cox' beskrifning öfver Aleostas brådstörtade flykt. Gafs det något, som väckte deras förtroende, var det, att de ej tilläts biträda till hans förtroende.

Fem minuter senare stod stadens ursprungliga, besättning uppställd utanför kasären. Jim Cox nottog kamraternas trohet i den nye presidentens namn och föreslog — som en hedersbevisning, senores, det första ni väl — att hans folk skulle öfvertaga gevarskopdens bevakning.

Fraternisera! kommanderade han djärvt.

En kommandoriet ej fanns upptaget i instruktionen för arguente befallningens fullgörande inga svårigheter. Alla dessa karlar voro med få undantag från Costa Negras nordligaste distrikt och ansågo sig äga gemensamma intressen. Ryttarna hade glidit från hästarna, och infanteristerna blandade sig med dem. Öfverallt framställdes frågor om denna revolution, som föresigatt så snabbt och i sådan obehärdighet, att ingen har uppe i en triduell och litet afstånd liggande nord-löst något där, om, för än den var lyckligt fullbordad. Tyvrr visste kavalleristerna af mer än de ifråga frågarna, svaren blefvo också litet ofullständiga. Det stod dock ej den goda stämningen, och när frågarna stundom blefvo besvarliga, hänvisades till generalen, som visste allt.

Jim Cox stod fortfarande midt i bland officerarna och utbredd sig vidlyftigt öfver senor Morans förtroendelighet, hvilken omgifningen kände bättre än han, och Quiragos statsmannagenskaper, hvilka ingen befvillade. Lika litet som kavalleristerna var han i stånd att lämna några detaljer om don Juan Aleostas flykt till Europa, men hans belåtenhet öfver sin lyckade kupp var för stor, att han skulle hysa bekymmer för en ovisst framtid.

Nu en viktig sak till, inföll Jim Cox, som plötsligt erinrat sig, att de vapen, hvilka borde finnas i magasinerna, voro minst lika värdefulla som hela staden. — Jag har befallning att öfverföra inspektera förråden.

Hm! hostade kasärbefälhafvaren.

Motet det några hinder? frågade Jim Cox oroligt.

Visst inte, men... hm!

En officer hade åfärgnat sig och återkom med en stor, något rostig nyckel.

Förrådsförvaltaren, presenterade löjtnant Christobal, hvilken på grund af sin släktskap med den nye presidenten föreföll hägad att föra ordet bland kamraterna.

Jim Cox smålog åskvärdigt och nottog den stora nyckeln, som räcktes honom.

Där ligger magasinen. — Förrådsförvaltaren pekade på den byggad, som bildade en rät vinkel mot kasären. — Men... hm... hm...

Vi skola väl ändå kasta en blick på innehåll, föreslog Jim Cox argt.

Officerarna följde honom, när han genom de pratade soldat- och ryttarskarnas skyndade mot magasin. Nyckeln sattes i låset, porten öppnades, och Jim Cox såg framför sig ett stort, tomt rum.

Vapnen, ligger naturligtvis där inne? förmodade Jim Cox och pekade åt ena sidan.

Hvilka vapen? — Förrådsförvaltaren blekade frågande på honom.

Jim Cox såg från honom till de ofriska officerarna och dessa betraktade generalen med öfvermåttad förvåning.

I de här magasinen har så vidt jag kan minnas aldrig funnits annat än råttor, sade kasärbefälhafvaren. Löjtnant Christobal tillade, att han icke hört talas om andra vapen än de remingtongevärs, med hvilka armén beväpnats för tjugo år sedan.

Tunga vapen... ingen ammunition! stannade Jim Cox och blickade förtviflad in i det tomma magasinet. Då han lade märke till officerarnas förundran, tvingade han sig till att bli lugn. Men i hans hjärna surrade det, som om en bisarns släpplös där inne. — Costa Negra... Costa Negra, tänkte han, förlamad af den bedräfliga vissheten, att inrikesministern ändå till slut narrat George.

Utan vapen, ingen revolution, sade han sig. — Utan revolution inga affärer. Det är vi som dragit det kortaste stråket. Luckan var inte på Naguieras sida, den fanns på vår. Fördömligt! — Det sista ordet hade han uttrytt högt och ledsaget det med en kraftig stampning i marken.

XXVI.

Kapten Patrick O'Connor.

I detta sammanhang och liksom framkallad därifrån hade en gevarssallva, lossad på något afstånd.

Senores... hvad... hvad betyder...?

Jim Cox såg frågande på officerarna, som skrämt och nickade både åt honom och hvarandra. Sedan såg Jim Cox på sina kavallerister, hvilka delade hans förvåning, men ej visade någon förskräckelse, eftersom soldaterna rundt omkring tycktes finna skjutandet i sin ordning.

Nu får den där viktiga herrn från Riofонтän-lära, med hvem han har att göra, sade kasärbefälhafvaren och visade tydligt sin skadegjädje.

Det är rätt åt honom, förklarade den löjtnant, som räknade släktskap med senor Morán.

Jag undrar honom en liten näsarrinn, inföll en kapten och stök martialiskt upp sina stora mustascher.

Den testnad, som uppstått efter gevarssallvas larm, hade på nytt brutits af några få skott, som aflossades med regelbunden mellanrum. Jim Cox lyssnade utom sig för förvaring. Det var uppenbart, att en stridstänkande, några hundra meter från den plats, där han befann sig. Lika uppenbart var det, att alla dessa officerare och deras soldater önskade icke den ena utan bägge parterna ett nederlag. En ny salvia skällde och gaf eko mellan husväggarna och besvarades med ett isket skottljudande.

Förteffell som om ett par kulor följde afskjutits inom loppet af en sekund. Och då upprepade och fortsattes under två minuter. Det låg något på samma gång irriterande och skrämdande i detta oafbrutna smållande, och Jim Cox, som ej kände anledningen därtill, sade sig med en rysning, att endast ett muskingsvärande åstadkomma detta hemska öfver.

Senores... gentlemen... hvad är detta egentligen?

Officerarna trängdes nu i en klunga och deras fört visade glädje både nu vitt för ett så stort allvar.

Jag sade honom, att gubben aldrig skulle låta tala med sig, ropade kasärbefälhafvaren. — Vi ha ju försökt både med ondo och godo i två månader...

Majorerna har legat ett halft år i Europa och förstår naturligtvis allting bättre än vi, inföll kaptenen med de stora mustaschererna.

Enda sättet är att hundra ut i honom, påstod senor Morans släkting. — Och det går inte heller.

Om hvem tala ni, senores? skrek Jim Cox öfver meningssviftet.

Nej, men general... vet ni inte?

Jag?... Nej...

Den amerikanske sjökaptenen, vet jag.

Jim Cox drog en stönande suck af lättad. Han hade genast gissat, hvem den amerikanske sjökaptenen O'Connor fanns, och Puerta Barajas var intaget — för säkerhets skull sade han "jämförsevis intaget". Af hvad fem ibland tio personer på en gång berättade, letade han ut följande: En ångare hade för flera månader sedan anlopt hamnen. Mot förmodan lossades ingen last, endast några stonerar stego i land och togo in på stadens förmåsta hotell. Anledningen till att de ej stannade ombord på fartyget var synbarligen den, att de under resan råkat i ovänskap med ångarens befälhafvare. Emellertid förde de andstigna ifråga underhandlingar med kaptenen om lasten, till hvilken de påstodo sig vara ägare.

men som kaptenen kvist vägrade att lämna. Efter den första veckans väntande på ett och ett öfvertalande mellan ångarens kapten och flyttat fartyget från båda och ut i hamnen. Som han tydligen gripits af misstro till landet, staden och inbyggarna, fann han försäkrat godt och mottog den lots, som skickades ombord. Att han en blottimre därefter utan vidare låt kasta karlen öfverbord berodde därpå, att de på punkt och pricka fullgjort sitt uppdrag och satt fartyget på grund. Nefanför fortet fanns ett stenkummal liksom enklomskad för strandingar och skeppsbrott. Och dit hade lotsen mot en rundlig bevakning af de lösdögna fort ångaren. Den satt så säkert fast, det gärna var möjligt, men ifall man be- riknat att därigenom minka upp befälhafvaren, visade det sig vara ett misstag. Hade den gamle kaptenen fört endast varit motsträfvig och mistrosten, det han en orosnig, för hela stadens befolkning, som samlats på kajen och åsett det främmande fartygets egenmodliga manövrering, sade han på en mycket besynnerlig, men till följd af gester och röststyrka likval begripig spanska, att den costanegrans, som hadanefter sökte komma ombord, ögonblickligen skulle skjutas. Ingen betvivlade, att han menade åtminstone hälften af hvad han sade, och ingen visade minsta lust att afsläga ett besök på ångaren.

När man hunnit så långt i berättelsen, upprepade skjutandet lika tvärt som det börjat.

Vidare, senores! uppmnade Jim Cox. Han stod som på nålar, men önskade likval höra skatet af kapten O'Connors äfventyr. Ty att det var denne, betvivlade han ej längre. — Ni berättar på ett så fängslande sätt, att man glömmer allt annat...

Nu har den där herrn från Riofонтän fått nog, sade kasärbefälhafvaren med ett elakt leende och fortsatte sedan sin historia. Som tio andra zrepo sig en samtids, hade Jim Cox full sällsamtning att åhora dem alla.

De passagerare, som landsatts från ångaren, reste söder ut enligt uppdrag för att söka rättvisa hos landets regering samt främmande maktens sändebud och konsul. De togo hela Puerta Barajas och himlen därefter till vittne på det skamliga i den behandling, de undergätt. Hela Barajas delade deras åsikt, förmodligen emedan fartyget var utländskt. Afven himlen syntes dela de costanegranskarernas åsikt, ty ett våldsamtt övverbröt klet och kilade ångaren ännu fastare in mellan grundets stenar. Det var då de resande öfvertygats sig där om, de skyndsamt togo vägen söderut. På namnare en hel månad lörde man i Puerta Barajas et på sin klippa. Stadsborna hade ingenting emot att sluta fred med den främmande kaptenen och de visade honom stor artighet. Självt var han alltifant lika mistrosten och underlig, men visade sig i sin sida uppskatta deras ändrade kinslor genom att föpa upp ofantliga kvantiteter matvaror. En viss dag hade det knappt funnits något ätbart i hela staden, ty utan undantag hade alla sitt sätt förförd till kaptenen, som redobart betald och därefter på sin dålige spanska förklarade, att den lile skulle taga den, som hädanefter ens vägrade titta på hans fartyg. Till saken hörde, att kaptenen fort ut lera ankaren och sökt varja sig af grundet, samt att han dessutom pröfvat alla tänkbara medel för sin guldbring. Besättningen lydde villigt, men var för fåtaligt att kunna uträtta något. Alltså stod ångaren orörlig kvar på grundet. Det var också en skicklig lots, som styrt den dit.

Jim Cox nickade och tänkte ej utan stolt på denne landsman, som närats i en fall, men det oaktadt behållit sitt fartyg och framgångsrikt stätt på sin rätt.

Skall bli mig ett stort nöje att trycka O'Connors hand, sade han tyst för sig själf.

Allt aog, fortsatte berättarna, smekrade af den uppskrämt generalen signade deras ord — fartyget stod på grund en månad, och ingen till händ. Då anlände ovisst telegrafisk befallning från republikens ryttmästare inrikesministern, att myddeterna i Puerta Barajas skulle låta lossa lasten och makaserna den. Stadens alcid begaf sig ned till kajen och ropade än kaptenen, det mötte ingen svårighet, enär ångaren ligger endast sex å sju famnar från land. Innan han talat till slut, bad kaptenen honom skyndsamt förflytta sig till ett mycket varmt och obehagligt ställe, han erbjöd sig till och med att hjälpa honom på väg och visade därvid en bössa liksom för att framhålla lampligaste sättet. Alciden var en fridens man och begaf sig bort från kajen. Sedan han underrättat inrikesministern om utgången, blef det nu högsta krigsledningens tur att ingripa. Stadens kommandant erhöi i sin ordning befallning att med våld taga fartyget.

Vid denna punkt i berättelsen tystnade officerarna och sågo nedslagna på hvarandra.

Det gick icke alla, förmodade Jim Cox, icke fullt så rörd som de.

Svaret blef, att den procession, som ledsagat kommandanten till gravsten, varit en af de präktigaste, som någonsin skådats i hela landet.

Och sedan? fortsatte Jim Cox, hvilans inträse stegades ju längre berättelsen fortskred.

Såsom närmast i rang tog jag befälet öfver trupperna, sade kasärbefälhafvaren värdigt och knäppte en knapp i sin uniformssrock. De ofriska officerarna drog sig något tillbaka och lämnade ordet åt honom ensam.

Tja, återtog han, hvad skulle jag väl göra? Jag kände den främmande skeppskaptenen och tog i öfvervägande, att våra möjligheter till hans be- tyvande voro ytterst små. Jag in- ledde naturligtvis underhandlingar, och kaptenen svarade med bosskott. Dessutom förklarade han, att han ägde proviant för två år och ämnade skära nisan af den första costanegrans, som kom ombord i oronen med för synetrens skull, tillade han strax efteråt. Under sådana förhållanden var det klart, att jag lämnade den ofterträttige karlen åt hans öde.

Där ha vi den svaga punkten i Naguieras bygdnad. Allt godt öfver fjärrskallen O'Connor! tänkte Jim Cox.

Det telegraferades, skrefs och skickades bud i öändlighet, fortsatte kasärbefälhafvaren — men följden

blef alltid densamma. På befallning löbade vi fartygets kapten med krigsskepp och allt möjligt. För det mesta skrottade ifan åt oss, och det var ju litet förargligt, men det var ännu värre, när han blef ond och svor och sköt skarpt. Och sådana eder sedan! Det var hvarken spanska eller engelska eller något annat språk, så ingen bland oss förstod dem. Men att de voro häresande, det begreps vi. Vi ha haft flera begräfningsar än vanligt på sista tiden, och från Puerta Barajas' högste styresman ned till sjåaren vid kajen önska alla, att det ohvzeglga fartyget för länge sedan hade afseglat. Men det sitter orubbligt fast på sin klippa, och på kommandobryggan sitter ångarens kapten och gräker grog med en hel arsenal omkring sig. Och vid lek och ventiler håller besättningen, vakt. Jag vet inte om manskapet dricker lika mycket som sin befälhafvare, men karlarna äro ännu mer stridslustiga än han, och så fort någon af stadens inbyggare kommer på visst håll från kajen, skuter man. Det är fullständigt vanvettigt, detta. Hela staden terroriseras af den gamle rodrussiga groffingaren där ppe. Han trotsar på sina outömliga förråd af ammunition. Vi ha skrifvit till regeringen och klagat, vi ha till och med tänkt sända en deputation till presidenten. Fartyget där ute i hamnen är en mara, som rider staden och hindrar all samfärd, allting. Fiskarbåtarna våga icke löpa in i hamnen, ty då skjutet man kanske på dem. Skulle ett fartyg mot förmodan söka sig hit, ar jag öfvertygad, att den gamle kaptenen med sin lika toka besättning öppnar eld mot det. Som jag redan sagt, ha vi upprepade gånger väntat oss till regeringen och förlrat hjälp. Man tycks på högre ort inte vara höjd att bry sig om oss. Men vi ämnar ej tala hvad som helst. Berättaren stramade upp sig, knäppte en tredje knapp i sin uniformssrock och visade genom en rad lifviga åbörder sin djupt kända förtvilelse.

(Forts.)

Svenska Canada Tidningen

Har vunnit svenskarnes i Canada förtroende, och för att behålla detta har denna tidning beslutat att vecka efter vecka blifva bättre. Men till förbättring kräves pengar, hvilka en tidning endast kan erhålla genom annonsering o. prenumerationsavgifter. Ni kan hjälpa oss i vår sträfvan efter förbättring genom att I DAG INSÄNDA EDER PRENUMERATIONSavgift.

CANADIAN NORTHERN RAILWAY
SOMMAREKKURSIONER
PÅ DE
STORA SJÖARNA
TILL
Östra Canada och Förenta Staterna
Genom PORT ARTHUR eller DULUTH, i förbindelse med NORTHERN NAVIGATION ÅNGARNA
HURONIC, HAMONIC, NORONIC, NY
Lämnas Winnipeg kl. 6 e. m., och från Duluth tisdag, torsdag, söndag kl. 4.30 e. m.
Lämnas Winnipeg kl. 6 e. m., och från Port Arthur onsdag, fredag, söndag kl. 4 e. m.
Åfven förbindelse med CANADIAN PACIFIC LAKE ÅNGARE från PORT ARTHUR söndag, tisdag, torsdag, fredag, lördag.
Canadian Northern Line mellan Winnipeg—Port Arthur är den sceniska linjen till sjöarna.
Passagerare via Port Arthur för Northern Navigation ångarna kunna erhålla nycklar för hytter och biljetter till platser i matsalen i Winnipeg före afresan och på så sätt undvika drojsmal och obehag.
Måltider och soflatser på ångarna inberäknad i biljettpriiset.
Skaffa eller fullständiga upplysningar från den närmaste Canadian Northern agenten eller tillskrif
R. CREELMAN,
Passageraragent, C. N. R., Winnipeg.

Har Ni Köpt Eder Sverige Biljett?

TILL FÖLJD AF KRIGET GA
BLOTT SCANDINAVIAN-AMERICAN LINJEN OCH DEN NOR-

SKA AMERIKALINJEN, HVILKA ÅRO DE ENDA LINJER SOM EJ HA MED DE KRIGFÖRANDE MAKTERNA ATT GÖRA.

ENDAST SKANDINAVISKA PASSAGERARE EXPEDIERAS. SKRIF TILL OSS EFTER SEGELINGSLISTA OCH ANDRA UPPLYSNINGAR.

DET ÄR INGEN RISK ATT RESA ÖFVER ATLANTEN NU — FÄRVATTNET ÄR KLART.

SÄND EFTER SLEKT OCH VNNER I GAMLA LANDET.

Skall Ni Sända efter Släktingar eller Vänner i Sverige

ni sänd dem en biljett, köpt hos oss, det garanterar tillfredsställelse. För turistor och priser på biljetter från och till gamla landet, skrif till oss på edert eget språk. Vi gifva hvarje förfrågan personlig uppmärksamhet.

SKRIF IDAG. EN FÖRFRÅGNING KOSTAR INGET.

P. M. DAHL, STEAMSHIP AGENCY

325 LOGAN AVENUE, WINNIPEG, MAN.

TELEFON GARRY 3174